

Sygn. akt **VII U 1057/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik - Żmudziak

Protokolant - st. sekr. sądowy Wioletta Wójtowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 roku w Lublinie

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 19 marca 2014 roku, znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób że przyjmuje do wysokości podstawy wymiaru emerytury S. K. wynagrodzenia z lat 1972-1979, 1981-1989, 1991-1992 i 1994 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 61,77 %;

II. umarza postępowanie w zakresie uwzględniającym do wysokości świadczenia okres zatrudnienia od 21 września 1994 roku do 31 maja 1996 roku.

Sygn. akt VII U 1057/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2014 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) przeliczył S. K. od dnia (...)roku, tj. od miesiąca w którym złożono wniosek emeryturę. Zakład nie uwzględnił przy ustalaniu wysokości świadczenia okresu od 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku ze względu na brak informacji, czy z tytułu umowy zlecenia odprowadzana była składka na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej za okres od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku oraz od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 20 września 1994 roku Zakład przyjął wynagrodzenie minimalne proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy a wynagrodzenia minimalne za lata 1973 – 1987 oraz 1991 – 1994 zostały uwzględnione przez organ rentowy w wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury (decyzja – k. 104 akt rentowych tom V).

W odwołaniu S. K. nie zgodziła się we wskazaną decyzją podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyliczenia emerytury wynagrodzeń poprzez nieuwzględnienie wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia w okresie od dnia 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku, potwierdzonego zaświadczeniem wydanym

przez Gminną Spółdzielnię (...) w S. oraz wynagrodzenia z okresu od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1980 roku z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w A. potwierdzonego zaświadczeniem wydanym przez ten podmiot. Ubezpieczona nie zgodziła się z rozstrzygnięciem organu w zakresie przyjęcia za okres od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 20 września 1994 roku minimalnego wynagrodzenia za pracę (odwołanie – k. 2 – 3 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji nadto wskazując, że w zaskarżonej decyzji nadal nie zostało uwzględnione wynagrodzenie z zaświadczenia Rp – 7 z uwagi na brak informacji o wymiarze czasu pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

S. K. ma ustalone prawo do emerytury poczynając od dnia (...) roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W decyzji z dnia 19 marca 2013 roku organ rentowy nie uwzględnił przy ustalaniu wysokości świadczenia okresów od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 14 listopada 1991 roku z uwagi na to, że świadectwo pracy nie określa wymiaru czasu pracy oraz od dnia 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku z tytułu wykonywania umowy zlecenia z uwagi na brak informacji czy zostały odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne. Nadto Zakład nie uwzględnił w tym zakresie dochodów ubezpieczony z okresu od 1973 roku do 1983 roku z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w A. z uwagi na brak określenia daty wystawienia w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp - 7 oraz od 1983 roku do 1994 roku z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w S. z uwagi na to, że wartość wynagrodzeń podano w kwotach zdenominowanych zamiast w starych złotych. Nadto Zakład wskazał na okoliczność rozbieżności pomiędzy wysokością wynagrodzeń podanych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 sierpnia 1996 roku, z dnia 17 czerwca 1997 roku oraz z dnia 8 sierpnia 1999 roku. Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru za okres od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku Zakład przyjął wynagrodzenie minimalne.

W kolejnej decyzji z dnia 24 lutego 2014 roku organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury podnosząc zarzuty natury formalnej co do przedłożonych dokumentów. Zakład wskazał, że umowa o pracę z Gminnej Spółdzielni (...) w S. posiada nieczytelny podpis kierownika zakładu pracy lub upoważnionego pracownika bez pieczętki imiennej, a zaświadczenie dotyczące zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia nie zawiera innych danych osobowych poza imieniem i nazwiskiem oraz nieczytelną datę wystawienia. Natomiast w zaskarżonej decyzji z dnia 19 marca 2014 roku organ rentowy ponownie nie uwzględnił przy ustalaniu wysokości świadczenia okresu od 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku ze względu na brak informacji, czy z tytułu umowy zlecenia odprowadzana była składka na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Natomiast do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej za okres od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku oraz od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 20 września 1994 roku Zakład przyjął wynagrodzenie minimalne proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy, a wynagrodzenia minimalne za lata 1973 – 1987 oraz 1991 – 1994 zostały uwzględnione przez organ rentowy w wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. od 1972 roku do 1987 roku oraz od 1991 roku do 1994 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru Zakład ustalił na 34,12 %. Wysokość świadczenia została ustalona na kwotę 1019,63 złotych brutto (okoliczności bezsporne).

W okresie od dnia 23 grudnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1973 roku ubezpieczona była zatrudniona w (...) Zakładach (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika fizycznego. Z tytułu zatrudnienia we wskazanym podmiocie uzyskała wynagrodzenie w 1971 roku w wysokości 436 złotych, w 1972 roku w wysokości 18.589 złotych a w 1973 roku w wysokości 13.363 złotych.

W okresie od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku ubezpieczona była zatrudniona w Gminnej Spółdzielni (...) w A. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy, referenta skupu i starszego magazyniera skupu. Z tytułu zatrudnienia we wskazanym podmiocie uzyskała wynagrodzenie w 1973 roku w wysokości 6.240 złotych, w 1974 roku w wysokości 23.654 złotych, w 1975 roku w wysokości 26.834 złotych, w 1976 roku w wysokości 29.683 złotych, w 1977 roku w wysokości 32.348 złotych, w 1978

roku w wysokości 34.024 złotych, w 1979 roku w wysokości 40.455 złotych, w 1980 roku w wysokości 35.620 złotych, w 1981 roku w wysokości 55.182 złotych, w 1982 roku w wysokości 86.399 złotych oraz 1983 roku w wysokości 60.687 złotych.

W okresie od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 20 września 1994 roku ubezpieczona była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Gminnej Spółdzielni (...) w S. na stanowisku sprzedawcy. Z tytułu zatrudnienia we wskazanym podmiocie uzyskała wynagrodzenie w 1983 roku w wysokości 48.700 złotych, w 1984 roku w wysokości 118.200 złotych, w 1985 roku w wysokości 144.600 złotych, w 1986 roku w wysokości 191.900 złotych, w 1987 roku w wysokości 213.900 złotych, w 1988 roku w wysokości 407.300 złotych, w 1989 roku w wysokości 1.781,200 złotych, w 1990 roku w wysokości 6.717,800 złotych, w 1991 roku w wysokości 12.271,600 złotych, w 1992 roku w wysokości 21.570,000 złotych, w 1993 roku w wysokości 27.248,100 złotych oraz w 1994 roku łącznie z wynagrodzeniem za pracę z tytułu wykonania umowy zlecenia za ten rok w wysokości 46.653,333 złotych.

Następnie w okresie od dnia 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku ubezpieczona świadczyła pracę na rzecz w Gminnej Spółdzielni (...) w S. na podstawie umowy zlecenia z tytułu której otrzymywała stałe wynagrodzenie w wysokości 400 złotych miesięcznie. Z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia we wskazanym podmiocie uzyskała wynagrodzenie w 1995 roku w wysokości 4.800,00 złotych a w 1996 roku w wysokości 2.000,00 złotych.

Uwzględniając wyżej wskazane wartości wynagrodzeń z okresów od dnia 23 grudnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1973 roku oraz od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 31 maja 1996 roku oraz bezsporne dochody ubezpieczonej z pozostałych lat podleganiu ubezpieczeniu, najbardziej korzystne wskaźniki roczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia skarżąca osiągnęła w latach 1972 – 1979, 1981 – 1989, 1991 – 1992 oraz 1994. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury przy ich uwzględnieniu wyniósł 61,77 %. Wysokość emerytury obliczona przy zastosowaniu zasad przyjętych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji i uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wynikającego z wartości wskaźników rocznych w związku z uzyskiwanymi przez skarżącą dochodami w latach 1972 – 1979, 1981 – 1989, 1991 – 1992 oraz 1994, wyniosła na dzień 1 stycznia 2014 roku 1.306,24 złotych brutto.

W decyzji z dnia 21 listopada 2014 roku organ rentowy ponownie przeliczając wysokość świadczenia emerytalnego od dnia 1 stycznia 2014 roku uwzględnił przy ustalaniu wysokości świadczenia okres zatrudnienia ubezpieczonej w Gminnej Spółdzielni (...) w S. od dnia 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku na podstawie umowy zlecenia.

(świadczenie pracy – k. 4 a.r. tom II; świadectwo pracy – k. 5 a.r. tom II; świadectwo pracy – k. 6 a.r. tom II; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 sierpnia 1996 roku – k. 8 a.r. tom II; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 17 czerwca 1997 roku – k. 5 a.r. tom III; zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 – k. 13 – 16 a.r. tom V; zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 8 kwietnia 1999 roku – k. 17 – 20 a.r. tom V; umowa zlecenia – k. 27 – 28 a.r. tom V; umowa o pracę – k. 77 a.r. tom V; zaświadczenie – k. 79 a.r. tom V; decyzja – k. 126 a.r. tom V; opinia i załączniki – k. 41 – 50 a.s.; zeznania świadka J. B. – k. 39v. – 40 a.s.)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. W ocenie Sądu dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 sierpnia 1996 roku, z dnia 17 czerwca 1997 roku oraz z dnia 8 kwietnia 1999 roku, wystawionych przez Gminną Spółdzielnię (...) w S. w upadłości, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 wystawionego przez Gminną Spółdzielnię (...) w A. w upadłości, świadectwa pracy z dnia 21 września 1994 roku wystawionego przez Gminną Spółdzielnię (...) w S. oraz umowy o pracę z dnia 1 lipca 1983 roku zawartej pomiędzy ubezpieczoną a Gminną Spółdzielnią (...) w S., stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach dotyczących wysokości wynagrodzenia skarżącej w okresach objętych sporem oraz wymiaru czasu pracy ubezpieczonej w czasie zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w S.. W tym zakresie ostatecznie nie były również kwestionowane przez organ rentowy, który nie wnosił zastrzeżeń co do dokonanych przez biegłego wyliczeń wysokości wynagrodzenia, opartych na informacjach z nich wynikających. Mając na uwadze wskazaną okoliczność Sąd nie uznał za konieczne odnoszenie się do argumentów organu rentowego podnoszonych w zaskarżonej decyzji

i ją poprzedzających, powoływanych na uzasadnienie odmowy przeliczenia wysokości świadczenia. Autentyczność pozostałych dokumentów w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Rozstrzygnięcie w sprawie Sąd oparł również na wnioskach zawartych w opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i księgowości Z. K. z dnia 25 kwietnia 2015 roku. Biegły szczegółowo przeanalizował dokumentację zawartą w aktach sprawy oraz organu rentowego, na co w sposób jednoznaczny wskazuje treść opinii i załączników, w celu wypowiedzenia się czy na podstawie przedłożonych dokumentów istnieją możliwości ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej GS w S. w okresie od 1983 roku do 1994 roku, przeliczenia świadczenia według najkorzystniejszego wariantu na podstawie dołączonych dokumentów oraz wskazania czy tak ustalone świadczenie jest wyższe od ustalonego zaskarżoną decyzją. Treść wniosków opinii w pełni czynni zadość zleceniu Sądu określone w postanowieniu z dnia 25 lutego 2015 roku. Biegły w sposób szczegółowy zaprezentował metodę w oparciu o którą dokonał obliczenia wysokości wynagrodzenia oraz odwołał się do dokumentów zawartych w aktach sprawy i organu rentowego, stanowiących podstawę dla obliczenia wartości wynagrodzeń przyjętych w ramach dokonanych przez Sąd ustaleń oraz dokonał wyliczenia wskaźników rocznych przy uwzględnieniu wynagrodzenia ubezpieczonej ustalonego w oparciu o kwestionowane w zaskarżonej decyzji dokumenty i najkorzystniejszego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w ramach realizacji zlecenia Sądu obliczenia wysokości świadczenia według najkorzystniejszego, dopuszczonego przez prawo wariantu. Wnioski zawarte w powołanej opinii co do okoliczności określonych przez Sąd są wystarczająco uzasadnione i z tych względów wskazaną opinię Sąd Okręgowy uznał za wiarygodną, miarodajną i wyczerpującą, a przez to przedstawiającą wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu. Kierując się powyższymi wskazaniem Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski biegłego. Należy nadto wskazać, że ubezpieczona jak również Zakład nie wnosili zastrzeżeń co do dokonanych przez biegłego wyliczeń (pisma procesowe – k. 58, 63 a.s.).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchany w sprawie świadek to osoba obca dla ubezpieczonej. Świadek J. B. pozostawała w zatrudnieniu w Gminnej Spółdzielni (...) w S. w okresie od dnia 15 lipca 1983 roku do dnia 21 września 2000 roku na stanowisku księgowej i zajmowała się między innymi sporządzaniem list płac oraz zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Zeznała, że zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 sierpnia 1996 roku, z dnia 17 czerwca 1997 roku oraz z dnia 8 kwietnia 1999 roku, sporządziła osobiście na podstawie dokumentacji płacowej. W tym zakresie Sąd obdarzył zeznania wiarą. Jako takie we wskazanym zakresie stanowiły pełnowartościową podstawę ustaleń w sprawie. Należy nadto wskazać, że również organ rentowy nie podniósł okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność jej zeznań.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz odwołania należy możliwość uwzględnienia przy ustalaniu wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonej osiąganego przez nią wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w okresie od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w A. oraz z tytułu zatrudnienia w okresie od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 20 września 1994 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w S. w wysokości wyższej od przyjętej przez organ rentowy kwot odpowiadających minimalnemu wynagrodzeniu za pracę pracowników oraz okresu zatrudnienia ubezpieczonej na podstawie umowy zlecenia od dnia 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w S..

Okolicznością bezsporną jest, że w decyzji z dnia 19 marca 2013 roku organ rentowy nie uwzględnił przy ustalaniu wysokości świadczenia ubezpieczonej okresu od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 14 listopada 1991 roku z uwagi na to, że świadectwo pracy nie określa wymiaru czasu pracy. Nadto Zakład nie uwzględnił w tym zakresie dochodów ubezpieczonej z okresu od 1973 roku do 1983 roku z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w A. z uwagi na brak określenia daty wystawienia w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp - 7 oraz od 1983 roku

do 1994 roku z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w S. z uwagi na to, że wartość wynagrodzeń podano w kwotach zdenominowanych zamiast w starych złotych. Nadto Zakład wskazał na okoliczność rozbieżności pomiędzy wysokością wynagrodzeń podanych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 sierpnia 1996 roku, z dnia 17 czerwca 1997 roku oraz z dnia 8 sierpnia 1999 roku. W kolejnej decyzji z dnia 24 lutego 2014 roku organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury podnosząc zarzuty natury formalnej co do przedłożonych dokumentów. Zakład wskazał, że umowa o pracę z Gminnej Spółdzielni (...) w S. posiada nieczytelny podpis kierownika zakładu pracy lub upoważnionego pracownika bez pieczętki imiennej, a zaświadczenie dotyczące zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia nie zawiera innych danych osobowych poza imieniem i nazwiskiem oraz nieczytelną datę wystawienia.

Mając na uwadze zakres powyższych argumentów organu rentowego należy wskazać na okoliczność, że w toku postępowania przed sądem przestały być one sporne. Dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 19 sierpnia 1996 roku, z dnia 17 czerwca 1997 roku oraz z dnia 8 kwietnia 1999 roku, wystawionych przez Gminną Spółdzielnię (...) w S. w upadłości, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 wystawionego przez Gminną Spółdzielnię (...) w A. w upadłości, świadectwa pracy z dnia 21 września 1994 roku wystawionego przez Gminną Spółdzielnię (...) w S. oraz umowy o pracę z dnia 1 lipca 1983 roku zawartej pomiędzy ubezpieczoną a Gminną Spółdzielnią (...) w S., co do okoliczności dotyczących wysokości wynagrodzenia skarżącej w okresach objętych sporem oraz wymiaru czasu pracy ubezpieczonej w czasie zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w S., ostatecznie nie były bowiem kwestionowane przez Zakład, który nie wnosił zastrzeżeń co do dokonanych przez biegłego wyliczeń wysokości wynagrodzenia, opartych na informacjach z nich wynikających.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić w sposób pewny, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej należało przyjąć przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z innych 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, w tym z lat w których skarżąca osiągnęła wynagrodzenie, którego wysokość ustalono w niniejszym postępowaniu, niż przyjął organ rentowy w decyzji z dnia 19 marca 2013 roku. Przyjęta przez Zakład do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej przeciętna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, tj. od 1972 roku do 1987 roku oraz od 1991 roku do 1994 roku, okazała się bowiem rozwiązaniem mniej korzystnym od wynikającego z dokonanych przez Sąd ustaleń. Przyjęty przez Zakład wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury o wartości 34,12 % oraz podstawa wymiaru świadczenia, obliczona poprzez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 2974,69 złotych, pozwoliła na określenie wysokości świadczenia na kwotę 1019,63 złotych brutto. Tymczasem z poczynionych ustaleń, uwzględniających wartości wynagrodzeń ubezpieczonej z okresu od dnia 10 sierpnia 1973 roku do dnia 30 czerwca 1983 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w A. oraz od dnia 1 lipca 1983 roku do dnia 20 września 1994 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w S. w wysokości wyższej od przyjętej przez organ rentowy kwot odpowiadających minimalnemu wynagrodzeniu za pracę pracowników i w okresie od dnia 23 grudnia 1971 roku do dnia 29 lipca 1973 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) w Ł. oraz bezsporne dochody ubezpieczonej z pozostałych lat podleganiu ubezpieczeniu, wynika, że najbardziej korzystne wskaźniki roczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, stosownie do postanowień art. 15 ust. 1, 4 oraz ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwaną dalej ustawą emerytalną, skarżąca osiągnęła w latach 1972 – 1979, 1981 – 1989, 1991 – 1992 oraz 1994. Wskaźnik wysokości podstawy emerytury przy ich uwzględnieniu wyniósł 61,77 %, a wysokość emerytury obliczona przy zastosowaniu zasad przyjętych przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji, określonych w art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej i uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury, wynikającego z wartości wskaźników rocznych w związku z uzyskiwanymi przez skarżącą dochodami w latach 1972 – 1979, 1981 – 1989, 1991 – 1992 oraz 1994, określonych zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy emerytalnej, wyniosła na dzień 1 stycznia 2014 roku 1.306,24 złotych brutto. Jest zatem świadczeniem wyższym niż określone przez organ rentowy. A zatem zasadnym było przyjęcie do wysokości podstawy wymiaru emerytury S. K. wynagrodzenia z lat 1972 – 1979, 1981 – 1989, 1991 – 1992 oraz 1994, czyli okresów z których suma kwot podstaw wymiaru składek pozwoliła na uzyskanie korzystniejszych wyników obliczeń stosunku każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, średniej arytmetycznej tych procentów, stanowiącej wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury o wartości

61,77 % oraz mnożenia tego wskaźnika przez kwotę bazową a w konsekwencji ustalenie wyższej podstawy wymiaru świadczenia i jego wysokości, w stosunku do dotychczas obowiązującej. Z tych względów zaskarżona decyzja z dnia 19 marca 2014 jako nie odpowiadająca prawu podlegała zmianie we wskazanym zakresie.

Natomiast w odniesieniu do żądania uwzględnienia przy ustalaniu wysokości świadczenia okresu zatrudnienia ubezpieczonej na podstawie umowy zlecenia od dnia 21 września 1994 roku do dnia 31 maja 1996 roku w Gminnej Spółdzielni (...) w S., postępowanie podlegało umorzeniu. Jak wynika z poczynionych ustaleń w decyzji z dnia 21 listopada 2014 roku organ rentowy ponownie przeliczając wysokość świadczenia emerytalnego od dnia 1 stycznia 2014 roku uwzględnił przy ustalaniu wysokości świadczenia wskazany okres zatrudnienia ubezpieczonej. Rozstrzygnięcie organu rentowego należało uznać za uwzględniające wskazane żądanie ubezpieczonej w całości w rozumieniu art. 477¹³ § 2 k.p.c. skutkujące koniecznością umorzenia postępowania w określonym w pkt 2 wyroku zakresie.

Z tych względów Sąd w pkt I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję, a w pkt II postępowanie umorzył i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹³ § 2 k.p.c. i art. 477¹⁴ § 2 orzekł jak w sentencji.